

- W ramach zarzutu pierwszego podniesiono, że pozwana naruszyła art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158, ponieważ w ramach oceny oszczędności CO₂ odstąpiła od zatwierdzonej procedury przeprowadzania testów stosując błędny współczynnik Willansa.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 i z art. 6 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011
- W ramach zarzutu drugiego podniesiono, że pozwana naruszyła art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 i z art. 6 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, ponieważ w ramach metodologii testów, którą zastosowała do doraźnej weryfikacji, nie przeprowadziła wymaganego specyficznego kondycjonowania wstępnego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011
- W ramach zarzutu trzeciego podniesiono, że pozwana naruszyła art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, ponieważ zdecydowała nie uwzględnić ekoinnowacji za ubiegły 2017 r., mimo, że przepis ten wyraźnie zezwala jedynie na podjęcie decyzji o nieuwzględnieniu na kolejny rok kalendarzowy.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym
- W ramach zarzutu czwartego podniesiono, że pozwana naruszyła prawo skarżącej do bycia wysłuchanym zgodnie z wymogami wynikającymi z ogólnej zasady poszanowania prawa do obrony oraz z art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii. Pozwana pozwoliła na wymianę dotyczącą stanowisk prawnych, a następnie wydała zaskarżoną decyzję.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia
- W ramach zarzutu piątego podniesiono, że decyzja nie zawiera należytego uzasadnienia zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 296 ust. 2 TFUE i z art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii. W zaskarżonej decyzji pozwana powołuje się jedynie w nieprecyzyjny sposób na rozbieżności w metodologii testów, jednakże nie wypowiada się w mającej decydujące znaczenie kwestii, czy i w jakim stopniu metodologia testów wymaga specyficznego kondycjonowania wstępnego i czy pozwana zezwoliła na taką metodologię testów w decyzji wykonawczej (UE) 2015/158.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 725/2011 z dnia 25 lipca 2011 r. ustanawiające procedurę zatwierdzania i poświadczania technologii innowacyjnych umożliwiających zmniejszenie emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. 2011, L 194, s. 19).

(²) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/158 z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie zatwierdzenia dwóch wysokosprawnych alternatorów Robert Bosch GmbH jako technologii innowacyjnych umożliwiających redukcję emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. 2015, L 26, s. 31).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2018 r. – FL Brüterei M-V i in. / Komisja

(Sprawa T-755/18)

(2019/C 93/86)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: FL Brüterei M-V GmbH (Finkenthal, Niemcy), Erdegut GmbH (Finkenthal), Ökofarm Groß Markow GmbH (Lelkendorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Schmidt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/1584⁽¹⁾ z dnia 22 października 2018 r. opublikowanego pod numerem L 264/1 w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 23 października 2018 r., który to przepis wprowadza następującą zmianę w rozporządzeniu (WE) nr 889/2008⁽²⁾: „w art. 42 lit. b) datę »31 grudnia 2018 r.« zastępuje się datą »31 grudnia 2020 r.«”;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz FL Brüterei M-V GmbH kwoty 2 469 503,44 EUR wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi od dnia doręczenia skargi według podstawowej stopy oprocentowania Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o osiem punktów procentowych rocznie; oraz
- stwierdzenie, że pozwana jest zobowiązana do naprawienia dodatkowej szkody poniesionej przez skarżące ze względu na to, że Komisja, przyjmując rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/1584, zezwoliła na nowy, dwuletni okres stosowania odstępstw, które pozwalają na wprowadzenie do chowu niosek – w przypadku, gdy kurczaki ekologiczne nie są dostępne – kurczaków nieekologicznych, nie ograniczając tego odstępstwa – choć Komisja miała taki obowiązek – do niezbędnego „minimum” zgodnie z art. 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 834/2007⁽³⁾, to znaczy, nie wymagając, że zastosowanie wspomnianego odstępstwa zakłada, iż żadna wylęgarnia znajdująca się w promieniu nieprzekraczającym 700 km od miejsca chowu niosek nie oferuje kurcząt ekologicznych, i nie wymagając dostarczenia dowodu na brak dostępności takich kurczaków po bezowocnym złożeniu zamówienia w trzech wylęgarniach znanych jako dostawcy kurczaków ekologicznych, zamiast porzestania na skierowaniu zapytania do tych wylęgarni, o których wiadomo, że nie oferują kurczaków ekologicznych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieważności aktu regulacyjnego

- W ramach zarzutu pierwszego podniesiono, że pozwana uchybiła swojemu obowiązkowi ograniczenia do minimum odstępstw od zasady ustanowionej w art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 834/2007, zgodnie z którą młode zwierzęta utrzymywane ekologicznie są urodzone i chowane w gospodarstwach ekologicznych.
- W tym względzie podniesiono, że przedłużenie do dwóch lat okresu stosowania odstępstw narusza przewidziany w art. 22 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 wymóg, zgodnie z którym odstępstwa są ograniczane do minimum. Zdaniem skarżących, brak ustanowienia warunków i ograniczeń jakościowych umożliwia stosowanie stanowiących nadużycie praktyk, takie jak te odkryte przez pozwaną w Królestwie Niderlandów.

2. Zarzut drugi dotyczący ponoszonej na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE odpowiedzialności za przyjęcie niezgodnego z prawem aktu administracyjnego

- W ramach zarzutu drugiego podniesiono, że pozwana nie wyegzekwowała przestrzegania przez Niderlandy reguły ustanowionej w art. 42 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 889/2008.
- W tym względzie podniesiono, że uchybienie przez pozwaną ciężącym na niej obowiązkom spowodowało stratę dochodów przez skarżące, ponieważ pozwana nie zachęciła władz niderlandzkich do prawidłowego postępowania dotyczącego wykorzystywania kurczaków ekologicznych w ramach chowu niosek ekologicznych.

3. Zarzut trzeci dotyczący odpowiedzialności za niewłaściwe wykonanie uprawnień wykonawczych

- W ramach zarzutu trzeciego podniesiono, że, ustanawiając ponowne odstępstwo, które jest ograniczone jedynie czasowo i które nie podlega żadnym warunkom i wymaganiom jakościowym, pozwana naruszyła wymogi art. 22 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 i przekroczyła przyznane jej uprawnienia.

- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/1584 z dnia 22 października 2018 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 889/2008 ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli (Dz.U. 2018, L 264, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 889/2008 z dnia 5 września 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli (Dz.U. 2008, L 250, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. 2007, L 189, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2018 r. – AG / Europol

(Sprawa T-756/18)

(2019/C 93/87)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: AG (przedstawiciel: adwokat C. Abrar)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dorozumianej strony pozwanej oddalającej zażalenie strony skarżącej z dnia 2 lipca 2018 r.;
- nakazanie stronie pozwanej wydania należycie uzasadnionej i zgodnej z prawem decyzji w sprawie wniosku strony skarżącej o udział w funduszu emerytalnym Europolu; oraz
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia ogólnego obowiązku uzasadnienia

- W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi, że jej wniosek dotyczący (i) przekazania aktu administracyjnego, na mocy którego strona pozwana zastosowała decyzję (UE) 2015/1889 (¹) do strony skarżącej oraz (ii) przedstawienia powodów, na których opiera się ten akt administracyjny wraz z wyjaśnieniem, dlaczego znaczna część aktywów funduszu emerytalnego została przekazana państwowemu członkowskemu, została w sposób dorozumiany oddalony.
- W tym względzie strona skarżąca utrzymuje, że strona pozwana nie wypełniała swoich obowiązków zgodnie z zasadami dobrej praktyki administracyjnej w Europie i zgodnie z art. 296 TFUE. Strona skarżąca ma również interes prawny w wytoczeniu powództwa, ponieważ jedynie decyzja z uzasadnieniem w sprawie jej praw do funduszu emerytalnego Europolu umożliwiłaby jej ocenę zgodności z prawem alokacji i realizacji wszelkich dalszych roszczeń.